

A szenvedés vállalása

Az idő múlásával egyre közelebb kerülök magam is ahhoz az állapothoz, melyet az öregek szoktak emlegetni: „furcsa, ha nem fáj semmi”. Ezzel párhuzamban e világ egyre inkább igyekszik kirekeszteni a fájdalom tényét, hiszen jellemzően azt kell mutatni, hogy minden rendben... Pedig ahogy Szent II. János Pál pápát láttuk, láthatta az egész világ öregnek, szenvedőnek, úgy köreinkben is az öregek egyre többet szenvednek, ahogy múlnak felettük az évek. A nagy kérdés, hogy van-e értelme ennek a szenvedésnek? Mit lehet kezdeni ezzel a szenvedéssel?

A közelmúltban Sükösdön egy komoly misztikus élményben volt részem, végig szemlélhettem a Krisztus keresztútjához tartozó szenvedéseket, ahogy Marika megéli azt minden első pénteken. Ő ezt szeretetben vállalja sokakért. Ennek kapcsán újból alkalmam volt mélyen belegondolni, hogy Krisztus az értünk vállalt leírhatatlan szenvedéseit szeretetben viselte el, értünk, értem, a lelkünk, a lelkem megmentéséért. De ugyanígy említhetnék sok szent életű embert, illetve sok kanonizált szentet is, akik igen sok szenvedést vállaltak zokszó nélkül, szeretetben felajánlva annak elviselését lelkek mentéséért.

Volt alkalmam elgondolkodni azon, hogy Jézus Krisztus értünk vállalt kegyetlen szenvedés sorozata – a szentek szenvedéséhez hasonlóan – mind a szeretet jegyében történt. Jézus szeretetből, a Mennyei Atyának engedelmeskedve, a mi lelkünk megmentéséért vállalta mindezeket. A szenvedés viselése és felajánlása (Krisztus szenvedéséhez társítása) a szeretet cselekedete. A saját szenvedésem elfogadása, felajánlása azt jelenti, hogy belépek az Isten szeretet-áramába. Mert ez a szeretet egyik változata!

Az áteredő bűn miatt, valamint a bukott angyalok folyamatos incselkedései, csábításai miatt a világon ma egyre komolyabb mértékű rontás uralkodik. A Sátán ma már nagyon nagy erőket tud mozgósítani, sok-sok embert sodorva magával. Üzenetekben, égiek által diktált, vagy sugalmazott imákban egyre gyakrabban találkozhatunk azzal a gondolattal, hogy imádkoznunk kell a megtévesztett emberekért, akiknek egy része már nem is tud önmagáért imádkozni, mert olyan sátáni szorításban van.

A saját kisebb-nagyobb testi-lelki szenvedéseimet, fájdalmaimat, ha szeretetben fel tudom ajánlani másokért, akkor az isteni szeretet-áramba helyezkedem, mely segítségével lelkeket lehet menteni. Erre az óriási lehetőségre folyamatosan fel kell hívnunk a környezetünkben élők figyelmét, mert a körülöttünk levő világ nem ezt sugallja.

Ez után már nem kérdezi az ember azt, hogy miért van annyi szenvedés? A szenvedés alapvetően a Sátán tevékenységével függ össze, de ha azt elfogadva és felajánlva be tudjuk helyezni az Isten szeretet-áramába, akkor pozitív irányba tudjuk állítani a nagy szenvedéseket is, akkor lelkek mentését tudjuk elősegíteni. Ez által valódi értéket kap minden szenvedés.

Jánossy Gábor
(TCS XXIV/1.)